

**Nedanstående dikt var införd i Arvika
Nyheter den 26 oktober 1936.**

Vid Alfred Moquists bår

Så även du vid Jesu hand,
vår broder Alfred nått det land
med härlig evig vår,
där solen aldrig sjunker ner
och blommorna ej vissna mer,
men jämt i fågring står.

Där finns ej mera någon nöd
och ingen sjukdom eller död
kan hinna denna ort,
men evig frid och sabbatsro
de funnit, dessa, vilka bo
inom dess pärtleport.

Men broder, huru kom dit?
Jo, du en klädnad tvagen vit
i Jesu dyra blod
fick taga mot av nåd — och så
du med förtröstan kunde gå
igenom dödens flod.

Visst var den floden mörk och kall
och dystert brusade dess svall
mot dig när ned du gick...
Men dig till mötes vid dess våg
din dyre Frälsare du såg
och tröst av honom fick.

Han som ett barn dig tog vid hand
och snart du till en annan strand
dig överflyttad fann.
O, strand så skön! O, den som fått
gå med och dela denna lott
som du, vår broder vann.

O, att få dö på detta vis!
Att så få gå till paradiset
från bittra plågors bädd!
Vem skulle icke önska säga
att vandra hem på samma väg
och så bli överklädd.

En hälsning här jag liksom känt,
en hälsning som du broder sänt
ifrån ditt nya hem,
till var och en som här är gäst
att följa med på Lammets fäst
i Guds Jerusalem.

Ett tack till sist för vad du var
vår broder uti livets dar.
Ditt minne leva skall.
Sov käre, sov i Jesu namn!
Vi mötas snart i fridens hamn
vid havet av kristall.

Allstakan 17/10 1936
Daniel Persson.